

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Karly Cháberové a soudců Štěpána Výborného a Jana Kratochvíla v právní věci žalobce: **D. S. A.** zastoupen Mgr. Davidem Netušilem, advokátem společnosti advokáti online s.r.o., se sídlem Politických vězňů 911/8, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra - Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem Praha 4, nám. Hrdinů 1634/3, za účasti E. A., o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 11. 2014, č. j. MV-113277-5/SO-2013,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

Žalobce se podanou žalobou domáhá přezkoumání v záhlaví uvedeného rozhodnutí, kterým Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců (dále jen „žalovaná“) zamítla jeho odvolání proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 24. 4. 2013, č. j. OAM-2591-11/ZR-2012. Tímto rozhodnutím správní orgán I. stupně zrušil žalobci povolení k trvalému pobytu, a to dle ustanovení § 87l odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), a byla mu stanovena 30 denní lhůta k vycestování od právní moci tohoto rozhodnutí, resp. od propuštění žalobce z výkonu trestu odnětí svobody.

V odůvodnění citovaných rozhodnutí žalovaná i správní orgán I. stupně dospěly k závěru, že žalobce závažným způsobem narušuje veřejný pořádek. Odkázaly především na skutečnost, že žalobce spáchal úmyslné trestné činy, a to trestný čin znásilnění podle ustanovení § 241 odst. 1, 3 písm. b) trestního zákoníku, pohlavní zneužívání podle ustanovení

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

§ 242 odst. 1, 2 trestního zákoníku a ohrožování mravní výchovy mládeže podle ustanovení § 217 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku, za což byl odsouzen k trestu odnětí svobody v trvání 6 roků a pro výkon trestu byl zařazen do věznice s ostrahou. Zároveň vyzdvihly, že vysoká společenská nebezpečnost jednání žalobce spočívala především v osobě oběti těchto trestných činů, kterou byla nezletilá dcera manželky žalobce, tedy bezbranné dítě, které nutně muselo očekávat od svého nevlastního otce spíše ochranu než fyzickou újmu, kterou jí svým jednáním způsobil a která zcela zřejmě zanechá na jejím vývoji a psychickém stavu nezvratné následky, jež si ponese po zbytek života. Navíc žalovaná vyzdvihla, že žalobce téměř celé období, po které disponoval pobytovým statutem, buď páchal popsanou trestnou činnost, nebo byl omezen na osobní svobodě. Zároveň správní orgány shledaly, že zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu je přiměřeným zásahem i z hlediska zásahu do soukromého a rodinného života žalobce, protože převažuje zájem na dodržování veřejného pořádku a ochrany zdraví ostatních obyvatel. Nadto žalobce musel být při páchání popsaného trestního jednání srozuměn s jeho možným dopadem do jeho soukromého a rodinného života.

II. Obsah žaloby

Žalobce napadené rozhodnutí považuje za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, neboť v řízení před správními orgány nebyl zjištěn stav věci, o němž by nebyly důvodné pochybnosti.

Žalobce předně poukazuje na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 7. 2011, č. j. 3 As 4/2010-151, a uvádí, že správní orgány sice naplnění pojmu „závažné narušení veřejného pořádku“ v rámci odůvodnění svých rozhodnutí konstatovaly, nicméně nezabývaly se jím v plné šíři. Zejména v odůvodněních obou rozhodnutí absentují úvahy vztahující se k aktuálnosti závažného ohrožení zájmů společnosti, aniž by byla zohledněna skutečnost, že žalobce strávil 6 let ve výkonu trestu odnětí svobody, kde došlo k jeho nápravě ve smyslu účelu trestu. Současně se správní orgány dostatečným způsobem nezabývaly jednotlivými individuálními okolnostmi života žalobce, a to zejména jeho věkem, zdravotním stavem, konkrétními rodinnými a ekonomickými poměry a intenzitou vazeb v zemi jeho původu. V této souvislosti doplňuje, že v rámci tohoto zjišťování bylo namístě v souladu s ustanovením § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), vyslechnout žalobce i jeho manželku postupem dle § 169 odst. 2 zákona o pobytu cizinců tak, aby došlo k odstranění pochybností. Dle žalobce je zřejmé, že zejména správní orgán I. stupně se zaměřil v rámci dokazování na zajištění důkazů svědčících v neprospěch žalobce.

Dále žalobce namítá, že nedošlo k řádnému zkoumání a hodnocení soukromých a rodinných poměrů žalobce. Přiměřenost zásahu do soukromého a rodinného života byla dle jeho názoru zkoumána toliko z pohledu průběhu pobytu žalobce na území České republiky, nicméně toto svědčí toliko o veřejnoprávním vztahu žalobce a jeho rodinných příslušníků k České republice, nevypovídá to však nic o soukromých a rodinných poměrech žalobce. Žalobce má za to, že správní orgány zcela opomněly zohlednit otázku a míru invalidity jeho manželky, stejně jako nebraly v potaz práva a zájmy jeho nezletilého dítěte garantované Úmluvou o právech dítěte. Nebylo tak náležitým způsobem zjištěno faktické fungování rodinných vazeb žalobce, tj. zejména závislost rodinných příslušníků na osobě žalobce, a to ať již ve smyslu materiálním, tak i ve smyslu sociálním.

Žalobce žádá, aby soud žalobou napadené rozhodnutí (stejně jako rozhodnutí správního orgánu I. stupně) zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalované

Žalovaná je přesvědčena, že v řízení bylo prokázáno, že jsou splněny zákonné podmínky pro zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu žalobci podle ustanovení § 87l odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, přičemž nesouhlasí s názorem žalobce, že v řízení nebyl dostatečně zjištěn skutkový stav.

S ohledem na všechny okolnosti případu žalovaná souhlasí se závěrem správního orgánu I. stupně, že žalobce závažným způsobem narušuje veřejný pořádek. Rovněž námitku nepřiměřenosti zásahu rozhodnutí do života žalobce považuje za nedůvodnou; při posuzování této otázky postupovala v mezích správního uvážení a se všemi námitkami uplatněnými v odvolání se vypořádala v souladu se zákonem a judikaturou správních soudů. Žalovaná nepřiměřenost napadeného rozhodnutí neshledala, přičemž přihlédla ke všem relevantním aspektům ustanovení § 174a zákona o pobytu cizinců. Žalovaná se v napadeném rozhodnutí vypořádala i s námitkami týkajícími se stanoviska manželky žalobce.

Žalovaná dodává, že napadeným rozhodnutím nebylo rozhodnuto o vyhoštění žalobce, ani mu nebyl vysloven dlouhodobý zákaz pobytu na území, takže žalobce zůstává bez ohledu na napadené rozhodnutí stále rodinným příslušníkem občana Evropské unie. Žalobci je pouze odepřena možnost požívat výhod vyplývajících ze statutu cizince pobývajícího na území České republiky na základě nejvyššího pobytového oprávnění – povolení k trvalému pobytu.

Podle názoru žalované napadené rozhodnutí splňuje všechny požadavky, které správní řád stanoví pro odůvodnění rozhodnutí v ustanovení § 68 odst. 3. Žalovaná přezkoumatelným způsobem zdůvodnila, jak se vypořádala s námitkami a vyjádřeními žalobce, a z jakých důvodů je považovala za mylné či nerozhodné a jakými úvahami se řídila při hodnocení jednotlivých důkazů.

Žalovaná navrhuje, aby soud žalobu zamítl jako nedůvodnou.

IV. Replika žalobce

V replice na podané vyjádření žalované žalobce uvádí, že na žalobě trvá, neboť má za to, že v řízení nebyl dostatečně zjištěn skutkový stav věci. Pro doplnění skutečností uváděných v žalobě žalobce odkazuje rovněž na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 4. 2015, č. j. 9 Azs 137/2014-47. Žalobce setrvává na tom, že při rozhodování o zrušení jeho trvalého pobytu nebyly ze strany správních orgánů brány v potaz zásadní okolnosti ke zjištění skutečného stavu věci tak, aby beze vší pochybnosti mohlo být konstatováno, že žalobce závažným způsobem narušuje veřejný pořádek.

Za velmi zjednodušený považuje žalobce závěr žalované, že v případě žalobce došlo zrušením trvalého pobytu „pouze“ k odepření možnosti požívat výhod vyplývajících ze statutu cizince pobývajícího na území České republiky na základě nejvyššího pobytového oprávnění – povolení k trvalému pobytu. Žalovaná si musí být vědoma, že žalobce nemá možnost upravit si jiným způsobem svůj pobytový status na území České republiky. Pokud by chtěl žalobce žádat o povolení k přechodnému pobytu dle § 87b zákona o pobytu cizinců, je s ohledem na rozhodnutí o zrušení trvalého pobytu vysoce pravděpodobné, že i v případě této žádosti by tato byla zamítnuta. Současně žalobce nemůže žádat ani o trvalý pobyt dle hlavy IV zákona o pobytu cizinců, neboť jakoukoli žádost v jeho případě vylučuje ustanovení § 65

odst. 2 citovaného zákona. A konečně žádost o dlouhodobé vízum či dlouhodobý pobyt za účelem společného soužití rodiny vždy vyžaduje trestní zachovalost dle § 174 dotčeného zákona. Rozhodnutí o zrušení povolení k trvalému pobytu žalobce tak skutečně znamená ztrátu oprávnění pobývat na území České republiky společně s jeho nejbližšími rodinnými příslušníky.

V. Argumentace účastníků řízení při jednání

Žalobce při jednání setrval na podaném návrhu. Uvedl, že se v současné době stará o rodinu domácnost, neboť manželka je zdravotně indisponována a také syn trpí vážnými zdravotními problémy. Oba přitom nemají nikoho, kdo by se o ně postaral. Upozornil, že postupem správních orgánů je fakticky podruhé trestán za tentýž skutek, za který byl již odsouzen trestním soudem.

Na jednání se dostavila též manželka žalobce, E.A., která na návrh žalobce byla do řízení přijata jako osoba zúčastněná na řízení. Ve svém vyjádření uvedla, že je na žalobci (spolu se svým synem) existenčně závislá, neboť z důvodu vážného zdravotního stavu by se o sebe (ani syna) nedokázala postarat. Synovy zdravotní problémy pak způsobují komplikovanost soužití s ním, pročež považuje za nezbytné, aby s ní mohl žalobce zůstat v České republice.

Právní zástupce žalobce v závěrečné řeči vyzdvihl, že současný skutkový stav (tj. především závislost manželky a syna žalobce na žalobci) byla dán již ke dni vydání správního rozhodnutí, přičemž žalobce v průběhu správního řízení uvedl věcné důvody k dopadu napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života všech tří osob, avšak správní orgány je nevzaly na zřetel. Zdůraznil, že žalobce se po propuštění z výkonu trestu odnětí svobody již nedopustil žádného protiprávního jednání. Navíc v případě jeho trestné činnosti se jednalo o jednorázové pochybení. Odkázal opětovně na špatný zdravotní stav manželky a jejich syna a připomněl, že zamítnutí žaloby by bylo zásahem též do jejich práv.

VI. Posouzení žaloby Městským soudem v Praze

Soud dle § 75 s. ř. s. přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání, v rozsahu žalobou tvrzených bodů, kterými je vázán, podle skutkového a právního stavu ke dni vydání žalobou napadeného rozhodnutí, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Podle § 87l odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců ministerstvo rozhodnutím zruší povolení k trvalému pobytu, jestliže držitel tohoto povolení ohrožuje bezpečnost státu nebo závažným způsobem narušuje veřejný pořádek, není-li zahájeno řízení o správním vyhoštění za podmínky, že rozhodnutí bude přiměřené z hlediska zásahu do jeho soukromého nebo rodinného života.

Ze správního spisu vyplývá, že žalobci bylo s platností od 11. 1. 2007 na základě manželství uzavřeného dne 11. 7. 2006 uděleno povolení k trvalému pobytu za účelem sloučení s občanem ČR.

Rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 24. 3. 2009, sp. zn. 57 T 16/2007, ve spojení s usnesením Vrchního soudu v Praze sp. zn. 10 To 20/2009, byl žalobce shledán vinným ze spáchání úmyslného trestného činu znásilnění podle ustanovení § 241 odst. 1, 3

písm. b) trestního zákoníku, pohlavního zneužívání podle ustanovení § 242 odst. 1, 2 trestního zákoníku a ohrožování mravní výchovy mládeže podle ustanovení § 217 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku, za což byl odsouzen k trestu odnětí svobody v trvání 6 roků, kdy pro výkon trestu byl zařazen do věznice s ostrahou. Trestných činů se měl dopouštět v období od podzimu 2006 do 13. 4. 2007 na nezletilé dceři své manželky. Z výkonu trestu odnětí svobody byl žalobce propuštěn dne 19. 4. 2013.

Z obsahu správního spisu dále vyplývá, že dle posudku o invaliditě žalobcova manželka, se kterou žije dodnes, trpí dlouhodobě nepříznivým zdravotním stavem, její pracovní schopnost poklesla nejméně o 70% a nadále není schopna výdělečné činnosti. Ze správního spisu dále vyplývá, že žalobci a jeho manželce se dne 25. 9. 2007 narodil syn.

Žalobce v žalobě předně tvrdí, že rozhodnutí správních orgánů jsou nepřezkoumatelná pro nedostatek důvodů. V případě této nepřezkoumatelnosti soud posuzuje, zda se žalovaný v rozhodnutí vypořádal se všemi žalobcem uplatněnými okolnostmi a zda srozumitelným způsobem uvedl, jaké skutečnosti vzal při svém rozhodování za prokázané a kterým naopak nepřisvědčil, jakými úvahami byl ve svém rozhodování veden, o které důkazy opřel svá skutková zjištění a které důvody jej vedly k vyslovení závěrů obsažených ve výsledném rozhodnutí. V dané věci má žalobce za to, že správní orgány se nedostatečně zabývaly výkladem neurčitého právního pojmu „závažné narušení veřejného pořádku“.

Při výkladu tohoto neurčitého pojmu lze vycházet z názoru rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu obsaženém v usnesení ze dne 26. 7. 2011, č. j. 3 As 4/2010-151, v němž uvedl, že při výkladu pojmů „veřejný pořádek“, resp. „závažné narušení veřejného pořádku“, používaných v různých kontextech zákona o pobytu cizinců, je třeba brát v úvahu nejen celkový smysl dané právní úpravy, ale přihlížet i k rozdílným okolnostem vzniku, původu a účelu jednotlivých ustanovení, v nichž jsou tyto pojmy užity. Zároveň Nejvyšší správní soud v citovaném rozhodnutí vyzdvihl, že narušením veřejného pořádku podle § 119 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců, může být jen takové jednání, které bude představovat skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti. I v takovém případě je však nutno zohlednit individuální okolnosti života cizince a přihlídnout k jeho celkové životní situaci.

Dále soud uvádí, že vzhledem k tomu, že žalobci bylo zrušeno povolení k trvalému pobytu, přestože v České republice pobývá jeho manželka a syn, je pro posouzení daného případu nezbytné vzít v potaz směrnici Rady 2003/86/ES, o právu na sloučení rodiny (dále jen „směrnice o právu na sloučení rodiny“), neboť právě rodinný život je základní hodnotou, na které je směrnice o právu na sloučení rodiny postavena a jejíž ochrana je v ní upravena. Akcentace práva na rodinný život a nejlepšího zájmu dítěte se nutně projevuje v tom, že důvody veřejného pořádku, pro které lze odejmout povolení k pobytu, musí být skutečně závažné. Jak stanoví čl. 6 odst. 2 citované směrnice, členské státy mohou odejmout povolení k pobytu nebo zamítnout prodloužení jeho doby platnosti rodinnému příslušníku z důvodů veřejného pořádku, veřejné bezpečnosti nebo veřejného zdraví. Při přijímání takového rozhodnutí berou členské státy v úvahu kromě čl. 17 také závažnost nebo druh protiprávního jednání proti veřejnému pořádku nebo veřejné bezpečnosti, jehož se dopustil rodinný příslušník, nebo nebezpečí, které od takové osoby hrozí. Dle čl. 17 pak členské státy berou náležitě v úvahu povahu a pevnost rodinných vztahů dotyčné osoby a dobu trvání jejího pobytu v členském státě, jakož i existenci rodinných, kulturních a sociálních vazeb se zemí původu v případě, že žádost zamítnou, odejmou povolení k pobytu či zamítnou prodloužení jeho doby platnosti nebo rozhodnou o navrácení osoby usilující o sloučení rodiny nebo jejich

rodinných příslušníků. Směrnice tak vyžaduje, aby bylo k zamítnutí žádosti z důvodu veřejného pořádku docházelo výhradně v situacích, kdy se cizinec dopustí jednání, nebo alespoň existuje jasná hrozba takového jednání, které představuje dostatečně závažné ohrožení základního zájmu společnosti. Pouze v těchto případech lze totiž hovořit o přiměřenosti opatření vzhledem k jednání, které bylo důvodem pro přijetí opatření (viz též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 8. 2013, č. j. 7 As 152/2012-51).

Platí přitom, že míru požadované závažnosti narušení veřejného pořádku lze v takovém případě srovnávat s případy omezení práva občana Evropské unie na volný pohyb v rámci Evropské unie z důvodů veřejného pořádku (čl. 45 odst. 3 Smlouvy o fungování Evropské unie; dále jen „SFEU“). Podmínky přijetí omezujících opatření z důvodů veřejného pořádku podle čl. 45 odst. 3 SFEU upřesnil ve své judikatuře SD EU např. v rozsudku ve věci C-441/02 Komise proti Německu (Sb. rozh. 2006, s. I-3449). Ten v citovaném rozhodnutí vyzdvihl, že opatření přijatá z důvodů veřejného pořádku nebo veřejné bezpečnosti se musí zakládat výlučně na osobním chování dotyčné osoby a podle odstavce 2 tohoto článku neodůvodňuje odsouzení pro trestný čin samo o sobě přijetí takových opatření. Z existence odsouzení pro trestný čin tak lze vycházet pouze tehdy, pokud okolnosti, které vedly k takovému odsouzení, ukazují na osobní chování, které představuje trvalý ohrožení veřejného pořádku (rozsudky ze dne 27. října 1977, Bouchereau, 30/77, Recueil, s. 1999, bod 28, a ze dne 19. ledna 1999, Calfa, C 348/96, Recueil, s. I 11, bod 24, a výše uvedený rozsudek Komise v. Španělsko, bod 44). Z citovaného rozsudku dále vyplývá, že je mimo jiné nutno vždy hledat odpověď na otázku, „kde se nachází správná rovnováha mezi přítomnými legitimními zájmy“, přičemž Soudní dvůr také odkázal na judikaturu Evropského soudu pro lidská práva, v níž je vyslovena podmínka přiměřenosti zásahu ke sledovanému legitimnímu cíli.

Z judikatury Evropského soudu pro lidská práva soud připomíná např. rozsudek velkého senátu ve věci Üner proti Nizozemsku ze dne 18. 10. 2006, č. 46410/99, v němž byla vypracována relevantní kritéria pro posouzení, zda je vyhoštění opatřením nezbytným v demokratické společnosti a přiměřeným sledovanému účelu v případě trestně odsouzených osob (pro úplnost soud dodává, že ačkoli zde Evropský soud pro lidská práva řešil již vyhoštění cizince, pro účely nyní posuzované věci jsou jeho závěry přenositelné, neboť zásah do rodinného života cizince a jeho rodinných příslušníků v důsledku zrušení trvalého pobytu, lze v tomto směru srovnávat se zásahem do rodinného života a práva na volný pohyb v důsledku vyhoštění). Jedná se především o tyto parametry: 1) povaha a závažnost trestného činu spáchaného stěžovatelem; 2) délka stěžovatelova pobytu v zemi, z níž má být vyhoštěn; 3) doba, jež uplynula od spáchání trestného činu, a stěžovatelovo chování v průběhu této doby; 4) státní příslušnost zúčastněných osob; 5) stěžovatelova rodinná situace, např. doba trvání manželství a jiné faktory vyjadřující efektivnost rodinného života páru; 6) zda manžel věděl o trestném činu v době, kdy vstupoval do rodinného svazku; 7) zda jsou z manželství děti, a případně jejich věk; či 8) závažnost problémů, do nichž by se manžel pravděpodobně dostal v zemi, kam má být stěžovatel vyhoštěn.

Z výše uvedeného vyplývá, že správní orgány při odejmutí povolení k pobytu musí pečlivě vážit dopad vydaného rozhodnutí do rodinného a soukromého života osoby, již pobytové oprávnění odnímají. Pro posouzení případu přitom není samo o sobě určující, zda byl žalobce odsouzen za spáchání trestných činů, ale je třeba zkoumat, zda existuje důvodné nebezpečí, že by žalobce mohl závažným způsobem narušit veřejný pořádek. Z odůvodnění správního rozhodnutí pak musí být patrné, že se správní orgány střetem práva na rodinný a soukromý život s principem ochrany veřejného pořádku důkladně zabývaly, a toto rozhodnutí

musí obsahovat důvody, pro které bylo upřednostněno jedno z nich. Takto však dle soudu správní orgány v nyní hodnocené věci postupovaly.

Správní orgán I. stupně se ve svém rozhodnutí zabýval prvotně charakterem trestné činnosti spáchané žalobcem. Dále se pak věnoval zásahu do rodinného a soukromého života žalobce, kdy tento zásah sice konstatoval, ale zároveň vyzdvihl, že se nejedná o zásah nepřiměřený. Na jedné straně totiž přihlédl k délce žalobcova pobytu v ČR a ke skutečnosti, že zde má manželku a syna, na druhé straně však zohlednil jeho chování během pobytu v ČR (opět včetně charakteru a opakování trestné činnosti) a pak především délku odnětí svobody žalobce. Proto dospěl k závěru, že žalobce svým jednáním dal najevo vůli nerespektovat povinnosti vyplývající z českého právního řádu, a to i na úkor svého soukromého a rodinného života, ze kterého svým jednáním vyloučil nezletilou dceru své manželky, a proto je zásah do jeho rodinného a soukromého života akceptovatelný (navíc se v dané věci nejedná o dlouhodobý zákaz pobytu na území ČR). Také žalovaná ve svém rozhodnutí reagovala na veškeré námitky žalobce a odmítla, že by došlo k nepřipustnému dvojímu potrestání žalobce; za splněnou považovala též podmínku přiměřenosti zásahu do jeho rodinného a soukromého života. Žalovaná se ztotožnila se správním orgánem I. stupně, že žalobce takřka po celou dobu povoleného trvalého pobytu buď páchal popsanou trestnou činnost, nebo byl omezen na osobní svobodě. Věnovala se též vazbám žalobce na nynější rodinu, kdy s ohledem na skutečnost, že jeho manželka se dokázala o sebe i syna postarat v době, kdy byl žalobce ve výkonu trestu, a nebylo prokázáno, že by se podílel na finančním zabezpečení rodiny či že by rodina na něm byla závislá, a to i s ohledem na zdravotní stav manželky a syna, neshledala zásah do jeho práva na rodinný život.

Z uvedeného vyplývá, že správní orgány se věcí žalobce řádně zabývaly a zohlednily veškeré okolnosti, které svědčily odnětí povolení k trvalému pobytu. Takto se pečlivě věnovaly naplnění podmínky aktuální existence důvodného nebezpečí, že by žalobce mohl závažným způsobem narušit veřejný pořádek, a to včetně přihlédnutí k zaručenému právu žalobce na soukromý a rodinný život. Jejich argumentaci přitom nelze považovat za obecnou, jak tvrdí žalobce, naopak z napadených rozhodnutí se podává, že vycházely z konkrétních prokázaných skutečností. Zohlednily především povahu spáchané trestné činnosti, včetně její délky a délky žalobcova odnětí svobody, a aktuální rodinné poměry žalobce s jeho manželkou a synem, a to i s přihlédnutím k závislosti těchto osob na žalobci. Uvedené parametry i dle soudu představovaly základní kritéria pro posouzení nezbytnosti odejmutí (či neodejmutí) žalobcova povolení k trvalému pobytu. Nelze přitom tvrdit, že by správní orgány nezohlednily skutečnost, že žalobce vykonal několikaletý trest odnětí svobody, avšak tato skutečnost vedla správní orgány k jiným závěrům, než míní žalobce. Ostatně ani soud nemůže přisvědčit žalobci, že by vykonání trestu odnětí svobody znamenalo, že v případě správního řízení o odnětí povolení k trvalému pobytu nebude naplněna podmínka závažného narušení veřejného pořádku, neboť účel trestu a účel odejmutí pobytového oprávnění je odlišný a nejedná se tak o porušení zásady zákazu dvojího přičítání.

Soud musí odmítnout rovněž žalobcův odkaz na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 4. 2015, č. j. 9 Azs 137/2014-47, v němž kasační soud konstatoval, že pokud jde o hodnocení zrušení povolení k trvalému pobytu z hlediska přiměřenosti zásahu do soukromého nebo rodinného života stěžovatele, je v tomto rozsahu rozhodnutí správního orgánu nepřezkoumatelné, neboť správní orgány se nezabývaly relevantními faktory vztahujícími k rodinnému životu stěžovatele, nýbrž pouze konstatovaly existenci družky a syna. Takto však v nyní posuzované věci, jak vyplývá ze shora řečeného, správní orgány nepostupovaly,

naopak se rodinnými poměry žalobce zabývaly a hodnotily je vstříc podmínkám stanoveným zákonem pro zrušení povolení k trvalému pobytu.

Zároveň soud vyzdvihuje, že správní orgány shromáždily dostatek důkazů pro své rozhodnutí, přičemž dle soudu objasnily skutkový stav v souladu s § 3 správního řádu. Jestliže žalobce namítá, že měly vyslechnout též jeho manželku, nemůže soud této námitce přisvědčit, neboť ze správního spisu vyplývá, že veškeré skutečnosti vztahující se k životní a rodinné situaci manželky měl správní orgán k dispozici (včetně údajů o jejím zdravotním stavu a finanční situaci rodiny), pročez nebylo nezbytné přistoupit k jejímu výsledku, neboť správní orgány neměly pochybnosti o skutkovém stavu, o kterých hovoří žalobce.

K žalobcovu tvrzení, že rozhodnutí o zrušení povolení k trvalému pobytu pro něj znamená ztrátu oprávnění pobývat na území České republiky společně s jeho nejbližšími rodinnými příslušníky, vstříc argumentaci správních orgánů, že o takový zásah nejde, soud uvádí následující. Soud uznává, že žalobce může požádat o nižší pobytový status, což ale neznamená, že mu bude tento udělen, kdy lze souhlasit s žalobcem, že by pro neudělení jiného statusu mohly hovořit stejné důvody jako pro odnětí povolení k trvalému pobytu. Přesto dle soudu nelze rozhodnutí správních orgánů v této věci předjímat (obzvláště vzhledem ke skutečnosti, že správní orgány rozhodují podle skutkového stavu ke dni vydání svého rozhodnutí, který může být odlišný od skutkového stavu v nyní projednávané věci). Pro posouzení nyní napadených rozhodnutí je pak klíčové, že důvod, že žalobce může požádat o nižší pobytový status, nebyl z hlediska hodnocení přiměřenosti zásahu do jeho rodinného a soukromého života stěžejní, nýbrž tuto argumentaci správní orgány využily pouze okrajem a závěrem (srov. opět a contr. okolnosti věci řešené v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 4. 2015, č. j. 9 Azs 137/2014-47). Soud vyzdvihuje, že by neobstálo takové rozhodnutí, v němž by správní orgány pouze tvrdily, že zásah je přiměřený, protože si cizinec může požádat o udělení nižšího pobytového statusu. Takto by totiž rozhodnutí o zrušení trvalého pobytu bylo vždy z hlediska zásahu do soukromého nebo rodinného života cizince přiměřené, neboť zákon o pobytu žádosti o nižší pobytový status nebrání; zároveň by se dotčená část § 87l odst. 1 zákona o pobytu cizinců stala nadbytečnou. Zákonodárce ale vložení této části do § 87l odst. 1 zákona o pobytu cizinců předpokládal, že zrušení povolení k pobytu může svými důsledky (např. existenčním ohrožením cizince a jeho rodiny) za určitých okolností samo o sobě představovat natolik intenzivní zásah do soukromého a rodinného života cizince, že půjde o nepřiměřený zásah ve smyslu § 87l odst. 1 písm. a) zákona (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 8. 2013, č. j. 8 As 68/2012 – 39). A proto musí správní orgány řádně odůvodnit odnětí povolení k trvalému pobytu. Jak ale již bylo řečeno, takto správní orgány postupovaly a své závěry o přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života vyvodily z osobních a rodinných poměrů žalobce a charakteru jím páchané trestné činnosti, a nikoli primárně z možnosti požádat o nižší pobytový status. Proto ani tato námitka žalobce neobstojí.

Soud tedy uzavírá, že správní orgány veškeré své závěry přezkoumatelným způsobem odůvodnily, pročez soud neshledal, že by napadená rozhodnutí trpěla vadou nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů. Pouze okrajem, neboť žalobce samotnou nezákonnost vydaných rozhodnutí v žalobě nenapadal, pak soud uvádí, že i z hlediska jejich obsahu se s vyřčenými závěry ztotožňuje, neboť odpovídají dikci zákona a nejsou v rozporu se shora citovanou národní i evropskou judikaturou. Žalobcovu jednání představuje závažné porušení veřejného pořádku a existuje (resp. existovalo) zde důvodné nebezpečí, že by žalobce nemusel v budoucnosti respektovat právní řád České republiky, neboť trestná činnost, kterou páchal, byla neslučitelná se základními hodnotami, které tento právní řád vyznává.

Navíc soud podotýká, že již samotná skutečnost, že žalobce trestnou činnost páchal na své nevlastní dceři, snižuje věrohodnost jeho apelu na zachování rodinného a soukromého života. A pro posouzení celé věci je pak klíčové, že soud hodnotil skutkový stav věci ke dni vydání žalobou napadeného rozhodnutí, takže nemohl vzít za relevantní skutkové okolnosti nastalé v době od vydání rozhodnutí žalované (viz také výše); ty mohou být stěžejní při dalším řešení pobytového statusu žalobce.

Žalobce se svými námitkami tedy neuspěl; jelikož v řízení o žalobě nevyšly najevo žádné vady, k nimž je nutno přihlížet z úřední povinnosti, městský soud zamítl žalobu jako nedůvodnou.

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení; žalované pak v řízení o žalobě nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s.; kromě obecných náležitostí podání musí kasační stížnost obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů je stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 27. 3. 2018

JUDr. Karla Cháberová, v. r.
předsedkyně senátu